

Dr Tiberius Rata, Teologia Starego Testamentu, sesja 8, Bóg jako Podtrzymujący Przymierze i Bóg jako Dawca Zbawienia

© 2024 Tiberius Rata i Ted Hildebrandt

To jest dr Tiberius Rata w swoim wykładzie na temat teologii Starego Testamentu. To jest sesja 8, Bóg jako Podtrzymujący Przymierze i Bóg jako Dawca Zbawienia.

Dzisiaj porozmawiamy o Bogu jako Podtrzymującym Przymierze i Bogu jako Dawcy Zbawienia.

Biblia naucza, że Bóg nie jest tylko twórcą przymierza. On jest podtrzymującym przymierze. Podam trzy przykłady z przymierzy, o których już mówiliśmy. Na przykład w przymierzu Abrahama Bóg złożył obietnice Abrahamowi.

Rozmawialiśmy o wielkich imionach, wielkich narodach i wielkich ziemiach, ale były też warunki, zobowiązania, jakkolwiek chcesz je nazwać. Widzimy, że Abraham i ci po nim złamali niektóre z tych zobowiązań lub warunków przymierza. W rozdziale 17, wersecie 1, Bóg mówi do Abrahama: chodź przede mną i bądź nienaganny.

Czy Abraham był bez winy? Nie. Przypominamy sobie, dlaczego JA Sanders powiedział, że postacie biblijne nie są portretami moralności; są zwierciadłami tożsamości. Możemy w nich dostrzec siebie.

Widzimy, że jeszcze wcześniej w rozdziale 12 Abraham kłamie, że Sara jest jego siostrą, a teraz, w rozdziale 20, robi to ponownie. Za każdym razem widzimy, że to Bóg interweniuje w nasz bałagan, aby podtrzymać przymierze. Tak więc, ukazuje się Abimelekowi, interweniuje w bałagan, który stworzył Abraham.

Widzimy więc, że Bóg nie jest tylko Bogiem tworzącym przymierze, ale jest też tym, który podtrzymuje to przymierze. Bóg przyszedł do Abimeleka we śnie w nocy i powiedział mu: oto jesteś martwy, jeśli Bóg ci to mówi, prawdopodobnie powinieneś zwrócić na to uwagę.

Mówi, że z powodu kobiety, którą wziąłeś, jest ona żoną mężczyzny, a potem, oczywiście, Bóg oszczędza życie Abimeleka. Tutaj widzimy jeden przypadek, w którym Bóg podtrzymuje przymierze. Drugi przykład dotyczy obrzezania.

Również w rozdziale 17 Bóg mówi o znaku przymierza, w tym przypadku obrzezaniu. W przypadku przymierza z Noem znakiem przymierza była tęczą. W znaku przymierza Abrahama znakiem przymierza jest obrzezanie.

I znowu, to nie było opcjonalne. To nie było opcjonalne i widzimy to w tym odcinku w Księdze Wyjścia 4 po tym, jak Bóg wybiera Mojżesza na wybawiciela, jak widzimy w odcinku w Księdze Wyjścia 3 z płonącym krzewem. W rozdziale 4 czytamy tę bardzo interesującą perykopę.

W miejscu noclegu w drodze spotkał go Pan, Mojżesza, i chciał go zabić. Wtedy Sefora wzięła krzemień i odcięła napletki syna swego, i dotknęła nim nóg Mojżesza, i rzekła: Zaiste jesteś dla mnie oblubieńcem krwi. I zostawił go w spokoju.

Wtedy powiedziała, że oblubieniec krwi z powodu obrzezania. Więc znowu mamy przykazanie; mamy Mojżesza, który nie dotrzymuje słowa, a potem widzimy, jak Bóg interweniuje i zostawia go samego. A Bóg podtrzymuje przymierze tak samo, jak wcześniej uczynił to z Abrahamem.

więc tylko Bogiem tworzącym przymierze; jest Bogiem podtrzymującym przymierze. To Bóg podtrzymuje przymierze. On interweniuje w nasz bałagan.

To samo dzieje się z przymierzem Mojżeszowym. Możemy przejść przez wszystkie dziesięć przykazań i zobaczyć, jak dzieci Izraela złamały to przymierze. Podaję tutaj tylko dwa przykłady.

Nie będziesz miał innych bogów przede mną. Bóg zawiera z nimi przymierze, a jeśli czytamy w Księdze Wyjścia rozdział 24, faktycznie widzimy, że przymierze jest potwierdzane. Jahwe mówi: Ja robię, ludzie mówią: My robimy, będziemy posłuszni.

I co ciekawe, zaraz potem oddają cześć złotemu cielcowi. Ktoś ujął to tak. Jak poważny był ten grzech? Ten grzech złotego cielca byłby jak para wybierająca się na miesiąc miodowy i zamiast skosztować małżeństwo, mąż mówi: och, dziś wieczorem pójdę spać z prostytutką.

Zasadniczo, to była powaga grzechu. Tak to było. Ponieważ oni po prostu powiedzieli, że tak.

A potem dzieci Izraela idą i oddają cześć złotemu cielcowi. Bóg mówi do Aarona, który pójdzie przed nami. A Bóg naprawdę chce zniszczyć ludzi.

Ale Mojżesz interweniował, a Mojżesz wstawiał się za ludem, a następnie Biblia mówi, że Bóg ustąpił od tego, co miał im zrobić. Pan ustąpił od nieszczęścia, o którym mówił, że sprowadzi na swój lud. Wtedy Mojżesz odwrócił się i zszedł z góry.

Jeśli spojrzysz na historię Izraela, zobaczysz, jak łamią to przymierze raz po raz. Czczą innych bogów i zasadniczo popełniają duchowe cudzołóstwo. W Księdze Jeremiasza 11 Bóg mówi ludziom, jak łamią tę część przymierza z Księgi Jeremiasza 11.

Zwrócili się ku nieprawościom swoich przodków, którzy nie chcieli słuchać moich słów. Poszli za bogami, aby im służyć. Dom Izraela i dom Judy złamały moje przymierze, które zawarłem z ich ojcami.

Dlatego tak mówi Pan: Oto sprowadzam na nich nieszczęście, którego nie będą mogli uniknąć. Choćby wołali do mnie, nie wysłucham mnie. A jednak to Bóg podtrzymuje przymierze, czyniąc i dając im nowe przymierze.

I mówi, widzisz, prawo napisane na tablicach kamiennych może zostać złamane. Prawo napisane na pergaminie może zostać spalone w ogniu. Jeremiasz dał prawo królowi, król wrzucił je w ogień.

Ale prawo jest wypisane na sercu; kto może je zabrać? Nikt. To jest piękne w obietnicy nowego przymierza. Teraz, przez Ducha Świętego, Bóg wypisuje prawo na naszych sercach, abyśmy widzieli, że Bóg zawsze interweniuje w naszym bałaganie.

Nawet jeśli łamiemy przymierze, to On jest tym, który podtrzymuje przymierze. Tak było w przypadku Abrahama. Tak jest w przypadku Mojżesza.

To prawda w przypadku Dawida. Pamiętaj, Bóg obiecał wieczne królestwo i wieczną miłość. Ale znowu, w rozmowie, w komunikacji Boga z Salomonem, były pewne klauzule if, bardzo ważne klauzule.

W 1 Królów 6, zaczynając od wersetu 11. Teraz, słowo Pańskie przyszło do Salomona w sprawie tego domu, który budujesz. Jeśli będziesz postępował według moich ustaw i przestrzegał moich praw, i przestrzegał wszystkich moich przykazań, i postępował według nich, wtedy utwierdzę moje słowo z tobą, które powiedziałem Dawidowi, twojemu ojcu, i będę mieszkał pośród synów Izraela, którzy nie opuszczą mojego ludu Izraela.

Jeśli masz wszystkie te klauzule if. Mamy to samo w rozdziale 8. Pamiętaj, Bóg ukazuje się Salomonowi nie raz, ale dwa razy. I znowu, klauzule if są bardzo ważne.

Teraz więc, Boże Izraela, zachowaj dla swego sługi Dawida, mego ojca, to, co obiecałeś, mówiąc: Nie zabraknie ci męża, który zasiądzie przede mną na tronie Izraela, jeśli tylko twoi synowie będą uważnie śledzić swoje drogi, aby postępować przede mną, tak jak ty postępowałeś przede mną. Innymi słowy, Salomon wie, czego chce Bóg. Niestety, Salomon konsekwentnie i systematycznie nie słucha Boga.

A swoją drogą, nie zaczyna się w rozdziale 11. Zaczyna się w rozdziale 3, kiedy poślubia córkę faraona. Co, swoją drogą, jest genialną strategią wojskową.

Problem polega na tym, że było to sprzeczne z prawem Bożym, które mówiło, że nie wolno ci zawierać małżeństw z tymi ludźmi. I oczywiście rozdział 11 z 1 Księgi Królewskiej. Teraz Salomon, król Salomon, kochał wiele obcych kobiet, w tym córkę faraona.

Moabitki, Ammonitki, Edomitki, Sydonitki i Hetytki z narodów, co do których Pan powiedział do ludu Izraela: Nie będziesz się z nimi żenił, ani one z tobą, bo na pewno odwrócą twoje serce ku swoim bogom. Salomon przyłgął do nich w miłości. Miał 700 żon, księżąt i 300 nałożnic.

Problemem jest to, że Bóg nie mówi o małżeństwach międzyetnicznych. Problemem są małżeństwa międzywyznaniowe. Jest powiedziane tutaj, a jego żony odwróciły jego serce.

To jest problem. Problemem nie jest pochodzenie etniczne danej osoby. Problemem jest wiara tych kobiet.

A przymierze jest zasadniczo zerwane przez nieposłuszeństwo. Ale znowu widzimy, że Bóg interweniuje, wypełnia i podtrzymuje przymierze w tym przypadku, wysyłając swojego syna Jezusa. Ponownie, Ewangelia Łukasza jasno pokazuje, że to przez Jezusa obietnice dane Dawidowi są spełnione.

Ponownie, Łukasz 2, rozdział 1 Łukasza zaczyna się w rozdziale 1 Łukasza w komunikacji z Maryją. Anioł mówi do Maryi, oto poczniesz w swoim łonie i porodzisz syna, i nadasz mu imię Jezus. Będzie on wielki i będzie nazwany synem Najwyższego, a Pan da mu tron jego ojca, Dawida.

Tak więc to Jezus jest tym, przez którego Bóg podtrzymuje przymierze zawarte z Dawidem. To samo czyni Piotr w dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy głosi i cytuje niektóre Psalmi, i chce, aby ludzie zrozumieli, że nie mówi o Dawidzie. Psalmi, te proroctwa nie dotyczyły Dawida, ale Mesjasza, mianowicie Jezusa, i to właśnie mamy w rozdziale 2. Dla innych mogę powiedzieć z przekonaniem o patriarsze Dawidzie, że zarówno umarł, jak i został pochowany, a jego grób jest z nami do dziś.

Będąc zatem prorokiem i wiedząc, że Bóg przysiągł mu, że posadzi jednego z jego potomków na jego tronie, przewidział i przepowiedział zmartwychwstanie Chrystusa, ponownie greckie słowo oznaczające Mesjasza, że nie został porzucony w Hadesie ani jego ciało nie doznało skażenia. To jest to, co Jezus Bóg wskrzesił, a my wszyscy jesteśmy świadkami. Więc znowu widzimy, że Bóg interweniuje, a Bóg, który zawiera przymierze, jest tym, który je podtrzymuje.

Widzimy to w przypadku Abrahama, Mojżesza i Dawida. Musimy zaufać i polegać na tym Bogu, który nie tylko zawiera przymierze, ale poprzez swoją łaskę je podtrzymuje. Na koniec musimy mówić o Bogu jako o dawcy zbawienia.

Widzisz, kiedy mówimy o zbawieniu w Starym Testamencie, termin ten najpierw odnosi się do ucieczki przed śmiercią i wyzwolenia od wrogów, nawet jeśli jeszcze nie wskazywał na Jezusa Chrystusa. To jest więc ważne i widzieliśmy to, kiedy na przykład patrzyliśmy na Psalm. Więc kiedy psalmista prosi o zbawienie, prosi o wyzwolenie od śmierci.

W Księdze Wyjścia 15, po wydarzeniu Exodusu, w pieśni Mojżesza pieśń mówi: Pan jest moją siłą i pieśnią. Stał się moim zbawieniem. Cóż, jakim zbawieniem? Cóż, od śmierci. Bóg pozwolił im pójść do morza i nie zostać zabitymi przez armię egipską.

Tak więc tutaj zbawienie ma sens bezpośredniego znaczenia zbawienia od śmierci. On jest moim Bogiem i będę Go chwalił, Boga mojego ojca i będę Go wywyższał. Tak więc nie jest to to samo; chcę, abyśmy zrozumieli, że termin zbawienie tutaj nie jest identyczny z koncepcją Nowego Testamentu.

Są podobne; są między nimi paralele, ale nie są identyczne. Psalm 14:7. Całe to zbawienie dla Izraela miało wyjść z Syjonu. Kiedy lud przywrócił los jego ludu, Jakub radował się, a Izrael był zadowolony.

Ponownie, tutaj ponownie, to jest zbawienie od śmierci. Pan jest moim światłem i moim zbawieniem. Kogo mam się bać? Ponownie, to jest zbawienie od śmierci. Jeremiasz 3, Zaiste zamieszanie bałwochwalców na wzgórzach i górach jest oszustwem.

Zaiste, w Panu, naszym Bogu, jest zbawienie Izraela. Jonasz w rzeczywistości cytuje Psalm, z brzucha ryby, gdy mówi, że zbawienie pochodzi od Pana. Jakie zbawienie? Myśli o zbawieniu od śmierci, do której zasadniczo zmierzał.

Ale kiedy mówimy o zbawieniu, jest też przyszły aspekt tego. Jest przyszła nadzieja na zbawienie. Widzimy to u proroków.

Izrael zostanie zbawiony przez Pana wiecznym zbawieniem. Okej, więc teraz mamy poczucie nie tylko tymczasowego zbawienia od śmierci, ale jest wieczny, wieczny wymiar zbawienia. Nigdy nie zostaniesz zawstydzony ani zhańbiony na wieki wieczne.

Izajasz 52, 10. Pan odstąpi swoje święte ramię na oczach wszystkich narodów, a wszystkie krańce ziemi zobaczą zbawienie naszego Boga. Tak więc w czasach Starego Testamentu Bóg czasami używał namaszczonego, Mesjasza, aby zrealizować swój plan.

Cóż, w Nowym Testamencie, tym Mesjaszem jest namaszczony, Mesjasz, którym jest Jezus. Ale obietnica tego Jezusa, tego Mesjasza, zaczyna się właściwie w Księdze Rodzaju. Nazywamy to Proto-Ewangelią, pierwszym przesłaniem ewangelii.

W języku sądu do węża Bóg mówi: Ustanowię nieprzyjaźń między tobą a kobietą i między twoim potomstwem a jej potomstwem. On zmiążdży ci głowę, a ty zmiążdżysz mu piętę. I wiemy, że to mówi o Jezusie.

Istnieją dwa kluczowe fragmenty na ten temat. Jeden znajduje się w Galatów 3, 16. Obietnica została dana Abrahamowi i jego potomstwu.

Nie mówi o potomstwie, odnosząc się do wielu, ale do jednego i do twojego potomstwa, którym jest Chrystus. A drugie jest w 1 Jana 3, 8. Każdy, kto praktykuje świecenie, jest z diabła, ponieważ diabeł grzeszy od początku. Powodem, dla którego Syn Boży się ukazał, było zniszczenie dzieł diabła.

Więc miażdżycielem węży nie jest nikt inny, tylko Jezus Chrystus, który jest Mesjaszem. Więc te mesjańskie prorocтва są bardzo, bardzo ważne, ponieważ nawet jeśli na początku nie wskazują wyraźnie na Chrystusa, to znowu mamy korzyść z czytania Biblii od prawej do lewej, więc wiemy, kiedy spełniają się w Chrystusie. I widzimy to wyraźnie w Nowym Testamencie.

Stary Testament mówi również, że Mesjasz przyniesie ludziom zbawienie, ale nie w sposób, w jaki czasami myślimy, ale ten sługa jest w rzeczywistości cierpiącym sługą. I znowu, dlatego lud Izraela nie zawsze to rozumiał, ponieważ wyobrażał sobie Mesjasza wojownika, który przyjdzie, aby zniszczyć Rzymian i wyzwolić kraj. Ale w Izajasza 53, pokazano nam inny typ Mesjasza.

On wyrósł przed Nim jak młoda roślina, jak korzeń z suchej ziemi. Nie miał żadnej formy ani majestatu, abyśmy na Niego patrzyli, ani piękna, abyśmy Go pragnęli. To, nawiasem mówiąc, nie mówi o Jezusie na krzyżu.

To jest rozmowa o Jezusie, Jezusie każdego dnia. Więc wiesz, On nie był, On jest zasadniczo, Jego twarz nie była na okładce GQ. Nie było nic, żadnej formy, żadnego piękna.

Było na Nim tak dużo presji psychologicznej. Pamiętasz, jak rozmawiał z faryzeuszami, a Jezus powiedział, zanim Abraham był, Ja jestem. Mówią, że nie masz nawet 50 lat.

Cóż, wiemy, że ma 30 lat, a jednak wygląda, jakby miał 50 lat, albo coś koło tego. Widzicie, jest na Nim to, a kiedy mówi, że nie było żadnej formy ani majestatu, na który powinniśmy patrzeć, żadnego piękna, którego powinniśmy pragnąć, to nie jest Jezus na krzyżu. To jest Jezus każdego dnia.

On był wzgardzony i odepchnięty przez ludzi, mąż boleści i doświadczony w cierpieniu, i jako ten, przed którym ludzie zakrywają swoje twarze. On był wzgardzony, a myśmy Go nie cenili. On wprawdzie zniósł nasze cierpienia i dźwigał nasze boleści, a myśmy Go uważali za zranionego, przez Boga zbitego i umęczonego.

Lecz On został zraniony za nasze występki, On został zmiażdżony za nasze nieprawości. Na Nim była kara, która przyniosła nam pokój, a Jego ranami jesteśmy uzdrowieni. Tak więc Mesjasz przyniesie zbawienie wszystkim ludziom i na końcu mówi nam, że.

Dlatego podzielę Mu część z wieloma, a On podzieli łupy z mocnymi, bo wylał swoją duszę na śmierć i został policzony do przestępców. A jednak poniósł grzech wielu i wstawiał się za przestępcami. Tak więc Mesjasz przyniesie zbawienie. Mesjasz będzie pokorny i przyniesie zbawienie.

Kiedy Jezus wjeżdża do Jerozolimy w tak zwanym triumfalnym wjeździe, autorzy Ewangelii cytują Zachariasza. Raduj się wielce, córko Syjonu! Krzycz, córko Jerozolimy! Oto twój Król przychodzi do ciebie, sprawiedliwy i mający zbawienie, łagodny i jadący na osiołku, na osłęciu, źrebięciu oślicy. Widzimy więc, że tytuł Króla dla Jezusa wchodzi w grę.

Tak więc w Starym Testamencie termin Mesjasz odnosi się do umieszczenia osoby na stanowisku w sposób, który pozwoli jej być uznaną za akredytowaną przez Jahwe. Tak więc słowo Mesjasz pochodzi od mashach, co oznacza smarować lub namaszczać. Tak więc Mesjasz dosłownie oznacza namaszczonego.

W Nowym Testamencie słowo Chrystus, Christos, jest grecką wersją Mesjasza. Tak więc, kiedykolwiek masz Jezusa Chrystusa, to dosłownie jest Jezus Mesjasz, tak jak grecka wersja tego. Tak więc, sam czasownik ponownie oznacza namaszczać lub smarować, wywodząc się z idei oleju do namaszczania, którym zwykle namaszcza się kapłanów lub królów.

Ponownie, to zdarza się w czasach Starego Testamentu, przed i po monarchii. Tak więc termin Mesjasz, na przykład, jest używany cztery razy w odniesieniu do kapłanów i Księgi Kapłańskiej. Kapłani byli namaszczani, więc byli, w pewnym sensie, Mesjaszami.

Zastosowano do królewskich osób do królów 18 razy w 1 i 2 Samuela, a połowa tych fragmentów zawiera frazę Mashiach Adonai, namaszczony lub Mesjasz Pana, lub namaszczony Pana. Oczywiście, dwa razy w Kronikach, pięć razy w ostatnich Prorokach. W pierwszych Prorocy pojawiają się 25 razy.

Wszystkie fragmenty mówią o namaszczeniu królów. I znowu, powiedzieliśmy w ostatnich Prorokach pięć razy. Izajasz używa czasownika, aby odnieść się do namaszczonego, a Daniel używa czasownika, aby opisać cel 70 tygodni, który miał zapewnić czas na namaszczenie Najświętszego.

Tak więc, odnosząc się do całego zjawiska namaszczenia, akty wyznaczenia, wyboru lub wyboru są tutaj zawarte. Tak więc namaszczenie królów, namaszczenie proroków i namaszczenie kapłanów czasami odnoszą się do poświęcenia lub do bycia oddzielnym. Pamiętaj, Dawid ma okazję zabić Saula, a jego słudzy mówią, hej, możesz go zabić.

A Dawid mówi, cóż, nie będę dotykał pomazańca Pańskiego, mając na myśli Mesjasza Pańskiego. On jest oddzielony. Ja nie mam takiej władzy.

Ponownie, czasownik odnosi się do wyświęcania lub nadawania władzy. Wybrany przydzielano określone zadania. Ponownie, królowie mieli władzę rządzenia.

Namaszczenie Aarona i jego synów przez Mojżesza, mianowanie ich kapłanami, a autorytet urzędu prorockiego był widoczny w przekazaniu władzy od Eliasza do Elizeusza. Ostatecznie musimy spojrzeć na Jezusa, Mesjasza, jako na dawcę zbawienia. W genealogii Mateusza powiedziano nam, że jest 14 pokoleń od Abrahama do Dawida, 14 od Dawida do wygnania i 14 od wygnania do Chrystusa.

I znowu, grecki termin Chrystus jest hebrajskim Mesjaszem, namaszczonego. Kiedy Jezus pyta swoich uczniów, kim według was jestem? Szymon odpowiada, że jesteś Mesjaszem. Jesteś Chrystusem, Synem Boga żywego.

Ale znowu, nie do końca zrozumiał, co mówił, albo nie do końca zrozumiał, jakim Mesjaszem będzie Jezus. Myślę, że w tym momencie Piotr nadal myślał, że Jezus będzie wojownikiem, który przyjdzie, aby zniszczyć Rzymian, ponieważ kiedy Jezus powiedział im, że zamierza pójść do Jerozolimy i umrzeć, Piotr powiedział, nie, to nie powinno się zdarzyć. A potem Jezus mówi, odejść ode mnie, szatanie.

Jakie ostre słowa powiedziec facetowi, który właśnie powiedział: jesteś Chrystusem żyjących, Synem Boga żywego. Piotr nie do końca rozumiał, co to oznacza, ale wiedział, że Jezus jest Mesjaszem. W Jana 4, po incydencie z kobietą przy studni, Jezus mówi, że Bóg jest duchem, a jego czciciele muszą czcić w duchu i prawdzie.

Kobieta powiedziała: Wiem, że przyjdzie Mesjasz. Kiedy przyjdzie, wszystko nam wyjaśni. Wtedy Jezus oświadczył: Ja, który z tobą mówię, jestem nim.

Niektórzy uczeni mówią o mesjańskim sekrecie, że Jezus nie wiedział, że jest Mesjaszem i nikomu o tym nie powiedział. Cóż, te wersety temu przeczą. Jezus wiedział, kim był i wiedział, że jest Mesjaszem, który przyszedł, aby nas zbawić.

Mesjasz rzeczywiście przynosi zbawienie, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, pisze Paweł, i nie dorastają do chwały Bożej, a są usprawiedliwieni darmo przez Jego łaskę do odkupienia, które przyszło przez Mesjasza, Jezusa. Co jest interesujące w Liście do Rzymian, to to, że czasami masz Jezusa Chrystusa; czasami masz Chrystusa Jezusa. I czasami zastanawiamy się, dlaczego tak jest? Czy to tylko styl? Cóż, wydaje się, że kościół w Rzymie był podzielony na wierzących Żydów i wierzących pogan, a czasami Paweł mówi Jezus Mesjasz, a czasami mówi Mesjasz Jezus.

Tak więc jednoczy kościół poprzez sposób, w jaki mówi o Jezusie. Ostatecznie ten Mesjasz daje przebaczenie grzechu i życie wieczne. Bo zapłatą Bożą jest życie wieczne w Chrystusie Jezusie, naszym Panu.

Zakończę cytatem Brevarda Childsa, który mówi: Dla tradycyjnego chrześcijaństwa relacja Jezusa Chrystusa z Mesjaszem Izraela nie była niczym problematycznym. Czyż cały Stary Testament, począwszy od Księgi Rodzaju 3.15, nie przewidywał przyjścia Króla i Zbawiciela, co następnie spełniło się w Jezusie z Nazaretu? To pytanie retoryczne. Oczywiście, mówił o Jezusie.

Ale nie wszyscy to akceptują. Kiedy byłem w Izraelu po raz pierwszy w 2005 roku, rabin przyszedł i przemówił do nas, a my musieliśmy zadać pytania. Zapytaliśmy go o Izajasza 53 i czy akceptują, że Jezus jest Mesjaszem.

On powiedział, Nie. Powiedział, Mesjasz dla nas jest stanem umysłu, czymś w rodzaju nirwany. Więc to jest bardzo interesujące, ponieważ kiedy odrzucasz Jezusa jako osobę, musisz to interpretować na różne sposoby.

Więc, potem zgłębialiśmy dalej. Powiedziałem, no dobrze, OK, więc bez świątyni, jak odpokutujesz swoje grzechy? I on faktycznie wysłał nas do Ozeasza, Ozeasza 14, co było bardzo interesującym werselem. W Ozeasza 14:2, jest powiedziane, Zabierz ze sobą słowa i wróć do Pana.

Powiedz mu: Odrzuć wszelką nieprawość, przyjmij to, co dobre, a my zapłacimy bykami ślubę naszych ust. Więc on mówi: Teraz odkupujemy nasz grzech ślubami naszych ust. Czyż to nie jest wygodne? Żadnej ofiary, żadnego przelewania krwi.

A jednak Biblia mówi, że bez rozlania krwi nie ma odpuszczenia grzechów. Jezus jest Zbawicielem. Pytanie brzmi: Czy Jezus jest twoim Zbawicielem? Oto jest pytanie.

To jest dr Tiberius Ratta w swoim nauczaniu o teologii Starego Testamentu. To jest sesja 8, Bóg jako Podtrzymujący Przymierze i Bóg jako Dawca Zbawienia.